

Den první – Nástup

V pondělí 26.3.2007 jsem se do Motola měla dostavit mezi osmou a jedenáctou hodinou. Ale na to, abych tam dorazila v osm hodin bych musela vstávat někdy ve tři hodiny. Proto jsem se rozhodla že pojedu pozdějším vlakem, abych si ještě stihla dobalit pár věcí. Ten měl dorazit do Prahy v 8:07, počítala jsem, že se do Motola dostanu někdy kolem deváté. Na Masarykově nádraží jsem si ještě nakoupila něco k snědku a pití, protože jsem si nebyla jistá, jestli mi ještě ten den dají v nemocnici oběd a pak už jsem frčela směr Motol.

Přijela jsem tam kolem 9:20 a ještě jsem se v informacích pro jistotu zeptala, kam přesně mám jít. Když jsem vyjela výtahem do 1. patra a přišla na příjem, čekala jsem asi dvacet minutek a přišla si pro mě sestra, vešla jsem dovnitř a tam si mě prohlédl nějaký starší doktor. Nutno říct, že to byla jen venkovní prohlídka, žádné vyplazování jazyku a ani kontrolování hlasivek se před operací ani po ní vůbec nekonalo. Jen si tu mou hrůzu (ohryzek) prohmatal a podotkl, že ho mám nadměrně velký. Odtud mne poslali na druhou stranu chodby do kartotéky se stovkami složek v regálech. Tam se mne sestra ptala na nějaké informace, vypsala mi neschopenku a poslala mne do lůžkové části ORL. Ta je na druhé straně nemocnice, jde se tam po modré přerušované čáře do části "B" a sjede se výtahem dolů do -1. patra.

Tato lůžková část je zamčená, takže se musí zazvonit na sestru, která bzučákem otevře. Zde se mě ujala jedna mladá sestřička, dala mi na ruku visačku se jménem a dalšími údaji, něco se mě ještě ptala a něco jsem podepsala a pak mě odvedla na pokoj. Byl to klasický třílůžkový a byl obydlen dvěma holkami, které tam zrovna nebyly. Vybalila jsem si tedy část věcí, uvelebila se na posteli a začetla se do časopisu. Asi po hodině přišla hlavní sestra a říkala, že ta druhá sestřička něco přehlédla a zeptala se mě, jestli už mám po té "hlavní" operaci. Samozřejmě, že jsem jí musela říct, že ještě ne a tak mě přemístili do nadstandardního dvoulůžkového pokoje, kde byla i lednička s televizí a po celou dobu pobytu jsem tam byla sama. Bylo to fajn, byl tam klídek a televize mě pěkně zabavila. Znovu jsem si vybalila a uvelebila se na posteli. Sestra mi řekla, že už ten den mám nárok na oběd, byla jsem ráda, protože tu bagetu, kterou jsem si koupila, už jsem zblajzla a měla jsem hlad :-). Už ani nevím, co jsem k obědu přesně měla, ale pamatuji si že to bylo dobré a porce byla velká, měla jsem problém to všechno sníst :-).

Po obědě mě čekalo ještě jedno vyšetření, které mi dělal jeden starší doktor, jako při tom prvním si to jen prohmatal a nic jiného mi neprováděl. Asi za hodinu přišel doktor Slavíček, také si to prohmatal a dodal stejně jako ten první doktor že to je nadměrné a že by se to ke mě nehodilo. Řekl mi že na operaci půjdu druhý den v 8:15, rozloučil se a odešel. Ještě přišla anestezioložka a vysvětlila mi, jak to ráno bude probíhat a podepsala jsem jí papíry se souhlasem s anestezií. Pak už jen během zbytku dne párkrát přišly sestřičky, aby mi změřily teplotu, tlak apod. V jednu chvíli jsem měla 36,7 o dvě hodiny později jsem měla 37,4 a večer zase kolem 36,8. Sestra se divila, jak je to možné a pak dodala, že to je asi nějakým stresem, což pochybuji, protože jsem byla naprosto v pohodě a ničeho jsem se nebála, ba naopak, na všechny jsem házela úsměvy jak jsem se těšila:-).

Večeře už byla o něco chudší, dostala jsem jen mletý řízek a pár brambor, ale bylo to dobré a množství mne netrápilo, protože jsem měla ještě spoustu sladkostí sbalených v tašce:-) Večer jsem si pustila televizi a pak ještě přišla jedna sestra, která mi dala prášky na uvolnění, jeden jsem si měla vzít večer před spaním a druhý ráno po probuzení. Od půlnoci jsem už nesměla nic jíst ani pít, proto jsem se snažila ještě něco do sebe od večere do půlnoci nacpat, ani jsem se přemlouvát nemusela, sladkosti jsem u televize jedla ostošest :-). Spát jsem šla kolem 22:30 po seriálu *Dr. House*, ještě se mi moc nechtělo, ale nerada bych byla ráno unavená. Vzala jsem si prášek, hodně jsem se napila a usla jsem.

Den druhý – Operace

Ráno mě sestra vzbudila v šest, změřila mi tlak, teplotu a řekla mi, abych se pořádně vysprchovala, pak si vzala prášek, navlékla si na nohy stahovací punčocháče, svlékla se a přikryla se. Když mi chtěla změřit tlak, ležela jsem na pravém boku, řekla mi ať si lehnu na záda, ale byla jsem pěkně oblblá z toho večerního prášku a snažila jsem se naopak přetočit nalevo a na břicho. Ona mne zastavila a s úsměvem povídala něco jako "Teda co s Vámi udělal jeden prášek":-) Pak jsem udělala vše jak mi řekla a už jsem jen čekala. Během té doby přišel nejdřív Dr. Slavíček, pak ten starší doktor a ptali se jak se cítím a jestli jsem připravená. Já jsem pokaždé s úsměvem odvětila že ano a že se cítím skvěle:-)

Kolem 7:50 přišly sestry, něco mi říkaly a jedna mi vpíchla do zadečku injekci. Během pěti minut jsem se začala cítit krásně uvolněná a oblbunutá, byl to fajn pocit a postupně to sílilo. Nepamatuji si přesně jaké, ale mlela jsem pěkně blbosti:-) Přesně v osm patnáct si pro mě přijel zřízenec a jeho jsem se také ptala na různé blbosti, třeba jsem se ho ptala na to, jestli je normální že je člověk po oblbovacích injekcích tak oblblý :-D On jen mlčel a usmíval se :-D Když mě vezl přes chodbu na sál, byl to skvělý pocit, sledovala jsem světla nade mnou jak ubíhají a těšila jsem se:-) V předsáli mi nasadili na ruku vak na měření tlaku a převezli mě k operačnímu stolu. Tam mi bylo řečeno, ať si na něj s peřinou přelezu. Učinila jsem tak a cítila jsem se stále skvěle, všude kolem jsem spontánně vrhala úsměvy a zase jsem mlela blbosti:-) Anestezioložky jsem se třeba ptala, co to je v těch kapačkách, které mi jdou do žíly a tak, ona mi říkala, že to je nějaká kapalina s přísadami minerálů apod. na zavodnění těla, už si to přesně nepamatuji, ale to už mi vyměnila v kanyle kapačku za anestezii. Cítila jsem únavu, chtěla jsem ještě něco říct, ale když jsem se nadechla, už jsem byla schopná jen vydechnout a hned jsem usnula :-)

Probudila jsem se asi za deset vteřin :-) Ne, ba ne, zákrok trval asi půl až třičtvrtě hodiny a probudila jsem se asi půl hodiny (?) po zákroku, jen mi to jako deset vteřin připadalo:-) Hned jsem se celá šťastná ptala sestřiček, jestli už je po všem a že to byla jen chvilka:-) Musím říct, že mě překvapil hlas, který se z mého hrdla ozval, protože zněl naprosto žensky, a měl krásnou výšku. Napadlo mě, jestli mi neoperovali i hlasivky, protože jsem se o této možnosti den předem se Slavíčkem bavila. Ne tedy o zvýšení frekvence hlasu, ale o redukci fistule (mezery), která je mezi hlasem "hrudním" a "hlavovým", abych měla mezi oběma plynulý přechod. Tuto možnost zavrhl, říkal, že hlas mám naprosto v pořádku, že by ho neoperoval a že se fistule prý dá redukovat cvičením.

Jedna sestřička mi říkala, že nemám namáhat hlasivky a tak mne napadlo jestli s tím opravdu něco neudělal. Během zbytku dne jsem u televize jen pospávala a chodili mi měřit tlak a teplotu. Když jsem se začala vzpamatovávat, bylo mi jasné že s hlasivkami nic nedělal, že to byl asi vliv otoku, který možná tlačil na hlasivky, ale fistule se nějak záhadným vlivem zmírnila. I dnes, čtyři dny po operaci tam téměř žádná není a přechod je docela plynulý:-D Uvidím za pár dní, snad se to nevrátí:-)

Před šestou večer jsem se už docela vzpamatovala a byla jsem schopná vstát. Ale vstávání, jak jsem poznala, nebylo jednoduché, protože mě bolely téměř všechny svaly v horní polovině těla. Jak břišní, krční, zádové, prostě všechny, ale nejvíce ty krční. Vždy, když jsem vstávala, musela jsem si hlavu zvednout a podpírat rukou, následně se převalit na bok, abych nenamáhala břišní a zádové svaly, dát nohy z postele a pak se teprve posadit. Sestřička mi říkala že to je normální po anestezii, obzvlášť, když byla poprvé:-) Ale nebylo to něco co by se nedalo překonat, kdybych musela, hned bych šla znovu, navíc mě anestezie stejně za pár měsíců čeká znovu:-D

Když nastala večeře, sebrala jsem všechny síly a vydala se přes celou chodbu pro ták s jídlem. Ten jsem si vzala na pokoj, v jídelně jsem jedla jen snídaně. Když jsem to přinesla na pokoj,

překvapila mne obrovitánská porce kolínek s masem:-) Jídlo bylo výborné a zblajzla jsem celý ten talíř...každé kolínko jsem vyzobala a bylo mi to málo, během večera jsem ještě baštila sladkosti:-)

Den třetí

Ve středu ráno už vše probíhalo obyčejněji, sice svaly a rána stále hrozně bolely, ale dalo se to vydržet, jíst a vstávat jsem jakž takž mohla:-) Ráno jsem si šla koupit něco na zub, nějaké čokolády, chlebičky, oříšky a Mentos, abych to mezi jídlama vydržela, protože jsem měla stále na něco chuť:-) Celý den jsem pospávala, sestry chodily na kontroly, na měření teploty apod. Vždycky se mě s úsměvem zeptaly "Slečno *****u, nepotřebujete něco?":-) No a pak už jsem se jen dívala na televizi dokud jsem neusla.

Den čtvrtý – Propuštění

Ve čtvrtek mě probudili jako vždy v šest, ale byla jsem hrozně unavená a tak jsem ještě po kontrolách tlaku a teploty usla, vzbudila jsem se v 7:15. Svaly už bolely trochu méně a rána téměř vůbec. Vzpamatovala jsem se, provedla jsem osobní hygienu a pak přišel Dr. Slavíček, chvíli jsme se bavili, poprvé jsem viděla výsledek a vypadalo to úžasně, po ohryzku ani stopy, nikde žádný otok a ani modřina, prostě super práce:-) Řekl mi že se můžu celá osprchnout a že mě na devátou pustí domů.

Ještě mi říkal že v pátek v Motole končí, že jde pracovat do Německa, ale nezeptala jsem se ho jestli natrvalo nebo dočasně, nechtěla jsem být vlezlá. Jedno je ale jisté, určitě si našel za sebe náhradu, protože když jsem byla u něj před měsícem, vysvětloval postup mé operace svému kolegovi a tehdy mu říkal, že mě bude operovat právě on. Takže jsem si téměř jistá, že se mě během zákroku Dr. Slavíček ani nedotkl, jen dohlížel:-)

Pak už jsme se jen rozloučili, popřáli si hodně štěstí a odešel.

Zašla jsem si na snídani a před půl devátou jsem se šla dát trochu do kupy, pořádně jsem se po dvou dnech osprchovala, ale nestihla jsem si umýt vlasy, protože už tam byly uklízečky a začaly po mě čistit stolek a postel. Stihla jsem se jakž takž nalíčit, učesat a musela jsem si jít sbalit. Musela jsem podepsat ještě nějaký papír, sestra mi jizvičku přelepila a odstříhla mi visačku.

No a pak už jsem frčela domů.

Ještě musím dodat jednu věc. Chování personálu, jak sestřiček, doktorů (i těch starších), ale i uklízeček bylo naprosto fantastické, všichni se chovali naprosto skvěle:-) Za celou dobu pobytu nepadl ani jednou starý rod a pokaždé mě oslovovali "slečno *****u" nebo "slečno *****ová", i uklízečky a starší doktoři, což mne mile překvapilo :o) A také jsem za celou dobu nenarazila, jako třeba na urologii, na cizojazyčně mluvící sestřičku :-)